

være Sogneraadformand, men ogsaa fra, hvad jeg ellers har haft Lejlighed til at erfare paa Sogneraadforeningernes Møder o. s. v., at man var, og jeg tror, at man fremdeles er, i høj Grad tilbøjelig til i alle saadanne Forhold at søge at faa saa meget som muligt lagt over paa Amtet, paa den fælles Kasse, selv om man kalder den Fattiggassen, det gør jo mindre til Sagen. Jeg gad vide, om der er noget Medlem i dette Ting, der har siddet i en Kommunalbestyrelse paa Landet, uden at han, naar der var Tale om, at Kommunen havde et fast, aarligt tilbagevendende, stedsevarende i Forvejen fastsat Bidrag, være sig til sindsyge, aandssvage eller Folk, der komme paa en eller anden Anstalt eller offentlig Institution, eller naar der var Tale om, at et Sygehusophold trak saa længe ud, at man kunde sige sig selv, at det kunde maaske vare Aar endnu, har været med til at underskrive Ansøgninger eller presse paa hos Amtet, for at det skulde tage sin Part. Jeg havde derfor troet at imødekomme et almindeligt Ønske, naar jeg overfor en Udgift, der fastsættes i Forvejen og kan være løbende i 14 Aar, hvis Barnets Fader eller Moder er død lige straks, foreslog, at Amtet skulde tage sin Part. Det er jo ikke som ved de almindelige Fattigudgifter. Det er noget, der, om jeg saa maa sige, ligger udenfor, og der plejer man efter mine Erfaringer at holde paa, at Amtet skal tage sin Part. Men det er jo ikke noget Hovedpunkt. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at selv om man maa indrømme, at de Bidrag, der opkræves til Reparationsfondene, i alt væsentlig falde paa Ejendommene, maa man dog ogsaa indrømme, at ved, at Amtet deltager, udlignes den Forskel, der ellers vilde fremkomme rundt om i de enkelte Kommuner i Henhold til denne Lov. Det kan neppe nægtes — jeg har ganske vist ikke undersøgt Tallene specielt med dette for Øje —, at det er i de daarligst stillede Kommuner, at der er de fleste Enker og Enkemænd, og det er ogsaa der, at disse skulde have de største Bidrag. Men det er som sagt ikke noget Hovedspørgsmaal, og jeg skal være villig til at drøfte det videre i Udvalg.

Jeg vil dernæst gøre nogle Bemærkninger om, hvad der er sagt angaaende det Udvalgs Sammensætning, der skal fastsætte Bidragene. Jeg har en Følelse af, at man i nogen Grad har overset — det kan være, at det ikke er fremhævet stærkt nok i Anmærkningerne —, at det er Meningen, at der, naar det paagældende Barn er blevet fader- eller moderløs, og for saa vidt der er Trang til Stede, skal fastsættes

et Bidrag, som skal gælde, hvis ikke andre Omstændigheder medføre, at der maa ske Forandringer, indtil Barnet er fyldt 14 Aar. Den paagældende Enkemand eller Enke faar, ligesom Tilfældet er med Modre, der have Børn udenfor Ægteskabet, en Resolution, og med den i Haanden kunne de gaa hen til den Kommune, hvor de have Ophold paa det Tidspunkt, og faa den eller den Sum udbetalt. Det er ikke saaledes, at der hver Gang skal skønnes over, om der nu er Trang. Nej, for saa vidt der ikke i øvrigt er sket nogen Forandring i de paagældendes økonomiske Stilling, der kan medføre en Forandring enten opad eller nedad i Bidraget, have de Ret til at kræve dette, og saa ved jeg dog ikke, om man ikke maaske med nogen Ret vil sige: Skulle vi nu give den enkelte Kommunalbestyrelse, der sidder paa det Tidspunkt, en saadan Ret, og til næste Aar, naar maaske den paagældende flytter hen i en anden Kommune, skal denne som Opholdskommune finde sig i at udrede sin Fjerdedel og Forsørgelseskommunen skal tage sine tre Fjerdedele og Staten sin Trediedel og eventuelt Amtet sin Trediedel. Vi maa huske paa, at det ikke er det samme som at uddele Fattighjælp, nej, det er en Fastsættelse af Underholdsbidrag for Børnene, og det kunde da være, at man vilde sige: Det bør ikke at være indrettet, som naar man uddeler Fattighjælp. Jeg indrømmer, at det Hensyn, som det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller) nævnede, at man skulde søge at tage noget af Fattighjælpens eller Almissens Karakter bort, ogsaa har været medbestemmende for mig ved Spørgsmaalet om Nedsættelsen af et særligt Udvalg.

Endelig gør jeg opmærksom paa, at det vist heller ikke er uden Betydning, at der for et større Distrikt, det vil sige for hele Amtet og Byerne i dette, er en fælles Opmand, eller hvad man nu vil kalde det. Det er rigtigt, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Brorsen) sagde, at Amtmanden i alt væsentligt vil være henvist til at gaa efter de Oplysninger, som de to Mænd, der ere valgte henholdsvis af Sogneraadet og af Hjelpekassen, fremkomme med. Men det er heller ikke selve Oplysningerne, Amtmanden skal sørge for, det er dette, at man behandler de faktiske Oplysninger ens i de forskellige Kommuner. Det er dette, Amtmanden er tænkt at skulle være medvirkende til og regulerende ved, saa at man ikke i en Kommune siger: Her er en Enke, der har 800 Kr. og 4 Børn, og saa sætte vi Bidraget — for nu at tage